

Pernille Frahm (SF):

Jeg takker for ministerens besvarelse. Men nu er det jo sådan, at det i hvert fald ofte, når asylsøgere beder om at få genoptaget deres sag, skyldes, at der er kommet nyt i sagen, at man har modtaget netop det dokument, man stod og manglede for at dokumentere, at ens påstand i ansøgningsfasen var rigtig. Og det tidspunkt, hvorpå man modtager et sådant dokument, er jo sådan set desværre ikke afhængig af, hvornår vi finder på at fastsætte udsendelsesfrister, og hvornår vi finder på at bringe folk til flyet.

Jeg har stor respekt for, at vi gør, hvad vi kan, for ikke at genere politiets arbejdsro. Men jeg finder det nok noget ude af balance, at man prioriterer politiets arbejdsro så højt, at man altså er villig til at sætte asylsøgenes sikkerhed på spil.

Derfor vil jeg gerne spørge: Hvordan skal man bære sig ad, hvis man nu har modtaget dette virkelig væsentlige dokument, der beviser, at man er den, man er, og havde den position, man havde, og netop derfor er en truet person, efter at udrejsefristen er overskredet og politiet er gået i gang med sin procedure? Hvad skal man egentlig stille op?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I det lovforslag, vi har til behandling i øjeblikket, ligger der en opstramning af alle elementerne i behandlingen af en asylsag.

Der ligger dermed også en konstatering af – og det synes jeg ikke man skal glemme – at asylansøgeren under sagens behandling har haft meget rig lejlighed til både at fremføre sine argumenter og fremlægge sine beviser eller bevismidler for at blive anerkendt som flygtning. Og her taler vi som bekendt både om Direktoratet for Udlændinge og i anden instans om behandlingen i Flygtningenævnet.

Den korrekte måde at se denne sag på mener jeg er, at nu vil alle involverede myndigheder i langt højere grad være forpligtet til at sørge for, at tingene er til stede på de tidspunkter, hvor der er brug for dem under sagsbehandlingen.

Så er der selvfølgelig de situationer, hvor det kan vise sig umuligt at gennemføre en udsendelse, og dér vil der som hidtil være mulighed for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvis ganske særlige

grunde taler for det. Derudover vil politiet i den forbindelse underrette Direktoratet for Udlændinge med henblik på, at man kan vurdere, om vedkommende skal have opholdstilladelse efter den bestemmelse, som jeg nævnte før.

Jeg kan desuden oplyse, at der vil blive udsendt nærmere retningslinjer til politiet om politiets forpligtelse til at forelægge sager, hvor der opstår spørgsmål om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingeloven § 9, stk. 2, nr. 4. Retningslinjerne vil blive forhandlet mellem Indenrigsministeriet og Rigspolitiet, og de vil blive sendt til Retsudvalget til orientering. Jeg vil foreslå fru Pernille Frahm, at vi på baggrund af fremsendelsen af disse retningslinjer kan tage en eventuel fornyet diskussion, hvis man fortsat mener, at der er brug for det.

Pernille Frahm (SF):

Jeg takker endnu en gang for besvarelsen. Jeg har også respekt eller i hvert fald forståelse for, at man vil prøve at stramme op på proceduren, så sagsbehandlingstiden ikke bliver for lang. Men i Per Sørensen-udvalgets betænkning slår man altså fast, at man fortsat mener, at en klage til Ombudsmanden eller en anmodning om, at sagen bliver genoptaget, som udgangspunkt bør have opsættende virkning. Det mener jeg ikke ministeren har respekteret i det ændringslovforslag, der nu ligger til udlændingeloven.

Det er derfor, jeg endnu en gang vil spørge, for selv om myndighederne har pligt til at sørge for, at al dokumentation er til stede, og den pligt selvfølgelig bliver skærpet med skærpede betingelser for udsendelse, ændrer det jo ikke på, at asylsøgeren i sidste ende sidder med bevisbyrden og skal bevise, at man er den, man giver sig ud for at være. Spørgsmålet er så: Hvad så, hvis man først kommer i besiddelse af sådan et bevis, efter at fristen er overskredet? Hvad stiller man så op med det bevis?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg mener, at vi ved det lovforslag, der er til behandling i Folketinget, har respekteret det, der blev citeret af fru Pernille Frahm, nemlig når man bruger ordene »som udgangspunkt«.

Det, der er til debat her, er jo ikke, hvorvidt man vil afskære folk fra at få deres sag genop-